

det vel kan tænkes; der har aldrig fra vor Side været fjerneste Tanke om at gjøre dette til Betingelse for, at vi kunde give vor Stemme til Loven, og det var dette, jeg sagde i Slutningen af Mødet igaar. Derfom det havde viist sig, at der havde været den mindste Mulighed for at faae Loven igjennem, naar denne Bestemmelse ikke fandtes deri, faa er jeg vis paa, at hele Flex-tallet med stor Glæde havde frasfaldet den. Jeg kan altsaa ikke forstaa, hvorledes det ærede Medlem kan sige, at vi have opstillet denne Bestemmelse som en ny Betingelse for at faae Præst-lønningsloven endelig vedtagen. Derimod kan jeg meget vel forstaa, at velvillige Venner, som maatte have berettet det ærede Medlem, hvad der passerede i Aftes, ikke i saadanne Foredrag kunne referere saaledes, som naar man hører dem eller læser dem i Tidenden; men jeg beklager, at det ærede Medlem paany har villet opholde Thinget med denne Sag, skjøndt han ikke havde personlig Erfaring om, hvad jeg havde sagt. — Jeg skal ikke idag komme tilbage til det ærede Medlem for Rjøbenhavns 2den Valgfreds (Vrix). Han har af andre Talere faaet Svar paa adskillige af sine Udtalelser, og jeg er ham saa meget takskyldig for den Stilling, han har indtaget i Udvalget, at jeg endnu ikke vil sige videre end, hvad der er aldeles nødvendigt ligeoverfor ham; jeg antager, at der er sagt, hvad der behøves. Der er kun et eneste Punkt, som jeg er nødsaget til paa det Allerbestemteste at modfjige, det er en Paastand, som jeg mindst havde ventet, at det ærede Medlem vilde gjentage, og som jeg overfor Andre maatte ikke havde fundet mig saa bestemt opfordret til at udtale mig imod, som naar den fremsettes af det ærede Medlem, det er dette, at det ærede Medlem har talt om, at Ministeren har viist Smødefommen i denne Sag. Det vil være umuligt for noget æret Medlem at bevise, at Ministeriet i denne Sag har viist nogen Smødefommen, og naar de Herrer skulde til at bevise det, saa er det Æneste, de have at anføre, Ministerens mundtlige Udtalelser ved første Behandling. Naaget man nu maa erkjende, at den ærede Kultusminister er uerfaren i parlamentariske Forhold, maa han dog nok vide saa meget, at, naar han vilde give den Fortolkning, som han udtalte ved første Behandling, Vifkelighed, faa maatte han gjøre det gjennem et Vædringsforslag til anden Behandling; men dette har den ærede Minister ikke gjort, han har ogsaa i dette Punkt ladet sit Forslag staa uørt, uden til anden Behandling at stille noget Vædringsforslag til Forandring af den Bestemmelse, som han har givet en ganske anden Fortolkning, end den der har Medhold i Ordene. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 2den Valgfreds (Vrix) sagde ogsaa ganske rigtig, at den var meget uklart affattet, og at han heller ikke kunde faae det ud af den, som Ministeren havde sagt. Men der forelaa da igaar et Vædringsforslag fra

Mindretallet til en Forandring af denne Paragraph, som Ministeren havde ment skulde have en ganske anden Mening end den, der laa i hans eget Forslag, og den ærede Minister havde igaar Ordet, saavidt jeg hukker, to Gange, men han sagde ikke et eneste Ord om Mindretallets Vædringsforslag; han udtalte ikke det fjerneste om, hvorvidt han kunde tage dette Forslag til Paragraphen eller han fastholdt sit eget. Og da han endelig blev yderligere dreven idag af et Medlem af Mindretallet til at sige Noget, hvad sagde han saa? Han sagde, at dette Vædringsforslag nærmede sig til den Mening, han havde villet lægge i Paragraphen, og han kunde derfor i det Væsentlige gaa ind paa dette Vædringsforslag. Er dette nu Noget, mine Herrer, som vi kunne tage for gode Varer? Kunne vi stemme for dette Forslag, fordi Ministeren kommer og siger: Det nærmer sig til min Mening, og i det Væsentlige kan jeg tage imod det? Nei, vi forlange ganske anderledes bestemte Erklæringer af en Minister, naar vi efter hans Tilfagn skulde forandre vor Afstemning eller opgive et Forslag, som vi holde fast. Den ærede Minister kan ikke saaledes bestandig komme igjennem med dunkle Talemaader; han maa endelig engang vide, at han paa dette Sted, i en lovgivende Forsamling, ikke kan komme igjennem med saadanne gaadefulde Ytringer; der maa bestemte Ord, bestemte Erklæringer til, Ord, affattede i bestemte Vædringsforslag, som man kan se og overveie, og dette „det nærmer sig“ og „i det Væsentlige“ kan vi ikke her betragte som Noget, der virkelig er tilstrækkelig gyldigt. Det forekommer mig, at den ærede Minister har en stor Fordel, og det er, at han er saa ganske overordenlig kort i, hvad han siger. Dette er en ganske overordentlig Fordel; men naar han nu tillige havde den Fordel, at det, han sagde, var klart, faa kunde vi glæde os, men det er ligesaa gaadefuldt som det er kort. — Jeg skal overfor de enkelte Ytringer der ellers ere fremkomne, sige nogle Ord. Jeg kan saavidt jeg erindrer, udtalte jeg ogsaa dette under Forhandlingerne om denne Sag, sidst den var for, — ikke finde det rigtigt eller hensigtsmæssigt fra ærede Medlemmers Side, at man bringer Tiendeafsløsningsspørgsmaalet med ind her. Hvorfor? Det har atter viist sig, at, naar man kommer ind paa Tiendeafsløsningsmaalet, drager det gjerne mere, end ønskeligt er, Opmærksomheden bort fra den foreliggende Sag, og saa kommer man til at vise overfor hinanden, hvad man mener, er fuld Erstatning, Iempelig Erstatning og alt dette, som det forekommer mig, at man slet ikke skulde tage frem her. Vi maa erindre — det ville vi da haabe — at der vedbliver at være en Lovgivningsmagt, nemlig Konge, Landsting og Folkething, og derfor mener jeg, at man ganske rolig kan afvente den Tid, da der bliver Spørgsmaal om Tiendens Afsløsning, og lade den da bestaaende Lovgivningsmagt om den Sag. Om man skal have